

Arrest

nr. 122 147 van 4 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw moeder en uw jongste broer Is. en zijn gezin in de stad Grozny.

Op 15 mei 2009 werd uw neef, M.D., de zoon van uw zus Ma., doodgeschoten aan een checkpoint in Grozny. Enige tijd later werd uw neef, I.A., de zoon van uw zus Z., opgepakt door de ordediensten. De volgende dag werd hij terug vrijgelaten. Hij vertelde dat hij was gefolterd en ondervraagd over rebellenactiviteiten. Drie dagen verdween I.A. spoorloos. Uw familie vernam later dat hij vanop het werk was meegenomen door de ordediensten.

Een maand later werd Im.A. (O.V. 7.779.022), de broer van I.A.. Hij werd meegenomen naar het politiekantoor. Ook hij werd ondervraagd over vermeende banden met de rebellen. Im.A. werd dezelfde

dag nog vrijgelaten. De volgende dag stuurden zijn ouders hem naar familieleden in het dorpje Kiselevka in de provincie Rostov, waar hij de volgende jaren ondergedoken leefde.

In de daaropvolgende jaren vielen de ordediensten vaak binnen in jullie woning. Ze waren telkens op zoek naar Im.A.. Dit gebeurde maandelijks in de jaren vlak na zijn vertrek en later ook nog sporadisch. Jullie werden brutaal behandeld tijdens deze invallen.

Op 27 augustus 2013 deden de autoriteiten opnieuw een inval in jullie woning. Deze keer werd uw broer Is. meegenomen. U protesteerde heftig tegen zijn arrestatie. In het politiekantoor vertelde Is. onder foltering dat Im.A. bij zijn oom A. in de provincie Rostov woonde. Dezelfde avond werd hij terug vrijgelaten. De volgende dag, op 28 augustus 2013, vluchtten u en uw broer Is. naar de provincie Rostov, naar de boerderij van A.. Nog diezelfde dag deden de autoriteiten een inval op de boerderij van A.. Ze waren op zoek naar Im.A., maar die was niet thuis. Vanaf dan verbleef u bij andere familieleden in de regio Rostov.

Op 2 oktober 2013 vertrok u samen met uw neef Im.A. naar België. Uw broer Is. bleef in Rostov. Met een minibus reisden jullie tot Brest in Wit-Rusland. Vervolgens stapten jullie over in de laadruimte van een vrachtwagen, waarmee jullie illegaal de grens overstaken. In Duistland namen jullie een nieuwe minibus naar België. Jullie kwamen aan in België op 5 oktober 2013 en vroegen op 7 oktober 2013 asiel.

Uw zus, C.D. (O.V. 5.606.555) vroeg op 22 september 2006 asiel in België. Op 14 juli 2009 werd haar asielaanvraag geweigerd. Uw problemen hebben niets te maken met de eventuele problemen van uw zus.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw neef, Im.A. (7.779.022).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat zijn asielaanvraag niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw neef werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U vreest dat u in Tsjetsjenië zult worden gearresteerd of vermoord door de ordediensten omdat u wordt verdacht van banden te hebben met rebellenbeweging. Op 15 mei 2009 werd uw neef Musa vermoord. In juni 2009 is uw broer I.A. spoorloos verdwenen. Op 26 juni 2009 werd u zelf opgepakt en gefolterd door de ordediensten.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw asielaanvraag niet geloofwaardig is.

Ten eerste is uw verhaal over uw arrestatie op 26 juni 2009 niet geloofwaardig. Zo is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat uw tante, A.D. (O.V. 7.779.024), nauwelijks op de hoogte bleek te zijn van de omstandigheden van uw arrestatie. Toen uw tante werd gevraagd waar precies u werd gearresteerd, antwoordde zij dat u 'waarschijnlijk' thuis was toen u werd opgepakt. Ze gaf echter meteen toe dat ze het eigenlijk niet wist (CGVS tante, p. 8-9). Op de vraag hoe lang u precies was vastgehouden (enkele uren, één dag, twee dagen, meerdere dagen), antwoordde zij dat u waarschijnlijk 'enkele uren' was vastgehouden (CGVS tante, p. 9). Dit terwijl u had verteld dat u in de vroege ochtend was meegenomen en dat u pas 's avonds, toen het al donker aan het worden was, werd vrijgelaten (CGVS, p. 18, 20). Uw tante wist evenmin hoe uw vrijlating precies was gebeurd; bijvoorbeeld of de autoriteiten u naar huis hadden gebracht of dat men u aan de poort van de gevangenis had buitengezet (CGVS tante, p. 8-9). Ze legde ook vage verklaringen af over hoe lang u nog in Tsjetsjenië was gebleven na uw vrijlating; ze dacht dat dit 'minder dan een week' was of 'nog dezelfde dag misschien', maar zei dat ze het eigenlijk niet zeker wist. Dergelijke vage verklaringen ondermijnen

de geloofwaardigheid van dit incident. Gezien uw tante uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie zou zijn gevlucht omwille van uw problemen, en gezien jullie samen naar België zijn gevlucht, mag redelijkerwijze worden verwacht dat jullie over uw aanhouding destijds en de verdere ontwikkelingen hieromtrent hebben gepraat, en dat zij bijgevolg meer zou kunnen vertellen over deze zaken. De geloofwaardigheid van uw verhaal over uw arrestatie op 26 juni 2009 wordt nog verder ondermijnd door de manifest tegenstrijdige verklaringen van u en uw tante over wanneer u precies zou zijn gearresteerd. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u 'een week' na de verdwijning van uw broer werd opgepakt (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Ook tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal situeerde u uw eigen aanhouding op 26 juni 2009, exact één week na de verdwijning van I.A. (CGVS, p. 11-14). Uw tante vertelde echter een ander verhaal. Zowel tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde zij dat u pas 'ongeveer een maand' na de verdwijning van I.A. werd opgepakt door de ordediensten (CGVS vragenlijst tante, nr. 3.5). Het feit of u al na 'een week' werd opgepakt of pas na 2 'een maand' is natuurlijk een significant verschil. Het Commissariaat-generaal meent dat deze tegenstrijdigheid bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven, gezien zowel u als uw tante tijdens jullie opeenvolgende gehoren bij de Belgische asielinstanties consequent verklaarden dat de tijdsperiode tussen de verdwijning van uw broer en uw arrestatie respectievelijk 'een week' dan wel 'een maand' was. Voorts legde uw tante ook tegenstrijdige verklaringen af over uw vlucht vanuit Tsjetsjenië naar uw onderduikadres in Rostov. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei uw tante dat uw moeder (haar eigen zus) u had vergezeld tijdens de reis naar Rostov. Na zes maanden zou uw moeder zijn teruggekomen naar Tsjetsjenië (CGVS vragenlijst tante, nr. 3.5). Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde uw tante echter dat uw moeder na ongeveer een maand al zou zijn teruggekeerd naar Tsjetsjenië. Toen uw tante met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze het niet meer precies wist en dat ze zich kon vergissen over het moment waarop uw moeder zou zijn teruggekeerd (CGVS tante, p. 10). Deze uitleg is niet afdoende. Het is weinig aannemelijk dat uw tante zich in die mate zou 'vergissen'. Bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat u en uw tante ongeloofwaardige verklaringen afleggen over uw eerste en enige arrestatie door de ordediensten, doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de problemen die uw familie zou hebben gekend na uw vlucht naar Rostov in juni 2009. Zo kon er een manifeste tegenstrijdigheid worden opgemerkt tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw tante voor wat betreft de bezoeken die uw ouders kregen van de autoriteiten. U vertelde dat uw ouders (en andere familieleden) zeer regelmatig bezoek kregen van vertegenwoordigers van allerhande overheidsinstanties die naar u vroegen en naar u op zoek waren. U verklaarde echter expliciet dat deze bezoeken aan uw huis overdag gebeurden en dat er geen sprake was van nachtelijke invallen in uw ouderlijk huis, zoals dit zou zijn gebeurd tijdens uw arrestatie op 26 juni 2009 (CGVS, p. 21). Uw tante vertelde echter iets helemaal anders. Zij beweerde dat de ordediensten zowel bij haar thuis als bij het huis van uw ouders waren gekomen om naar u te zoeken. Zij zou zelf drie nachtelijke invallen in haar woning door gemaskerde mannen hebben meegemaakt. Zij vertelde dat uw ouders nog meer nachtelijke invallen in hun woning hadden meegemaakt. Toen uw tante met deze flagrante tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef zij bij haar verklaringen. Ze zei dat u waarschijnlijk niet op de hoogte was van de nachtelijke invallen in het huis van uw ouders omdat u 'zelden' telefonisch contact met hen onderhield (CGVS tante, p. 11). Deze uitleg is absoluut niet geloofwaardig. Gezien uw moeder volgens uw verklaringen één of twee keer per jaar op bezoek kwam naar Rostov (CGVS, p. 6), mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij u ook zou hebben ingelicht over deze nachtelijke invallen (en niet enkel over de bezoeken overdag) en dat u hier dus van op de hoogte zou zijn. Vervolgens is het hoogst opmerkelijk dat u zelf nauwelijks iets kon vertellen over het incident op 27 augustus 2013, toen de ordediensten in het huis van uw tante A.D. en uw oom Is.D. zouden zijn binnen gevallen en toen uw oom zou zijn opgepakt. Zo kon u niet vertellen hoe uw oom Is.D. zou zijn gearresteerd: tijdens een nachtelijke inval in zijn huis, zoals bij u het geval zou zijn geweest, of op een andere manier. U kon ook niet vertellen op welk moment van de dag hij werd opgepakt. Hoewel u vertelde dat Is.D. nog dezelfde dag zou zijn vrijgelaten, kon u niet zeggen hoe lang hij werd vastgehouden: één uur, een halve dag of een hele dag (CGVS, p. 23). Gezien het grote belang van deze gebeurtenis – uw oom zou omwille van u zijn opgepakt en zou onder dwang uw onderduikadres hebben verraden – en gezien uw oom nadien ook naar jullie familie in Rostov trok, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u hierover meer zou weten. De vaststelling dat u en uw tante ernstig tegenstrijdige verklaringen afleggen over de problemen die in de periode 2009-2013 zouden zijn voorgevallen en dat u zelf nauwelijks iets kon vertellen over de arrestatie van uw oom, terwijl deze gebeurtenis uiteindelijk de aanleiding bleek voor uw vlucht naar België, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder.

Ten derde kunnen er een aantal opmerkelijk vaststellingen worden gedaan over van de periode 2009 tot 2013, toen u naar eigen zeggen ondergedoken zou hebben geleefd in de regio Rostov. Zo meent het Commissariaat-generaal dat uw gedrag in deze periode moeilijk in overstemming te brengen is met uw bewering dat u een ernstige vrees voor vervolging zou kennen. Volgens uw verklaringen zou u zich na uw vlucht uit Tsjetsjenië in Rostov hebben gevestigd en zou u zich in het plaatselijke politiebureau officieel hebben laten registreren op uw nieuwe verblijfsadres (CGVS, p. 6). Dit lijkt erg risicovol, gezien u beweerde dat u net uit Tsjetsjenië was gevlucht en dat u bevreesd was dat u opnieuw kon worden opgepakt door de autoriteiten. Daarenboven blijkt uit de documenten die u hebt voorgelegd dat u in 2012 een nieuw Russisch binnenlands paspoort hebt verkregen. U vertelde dat uw oude paspoort was vervallen en dat uw moeder toen een nieuw paspoort voor u zou hebben aangevraagd bij de bevoegde instantie in Tsjetsjenië (CGVS, p. 7-8). Deze handeling is opnieuw bijzonder risicovol indien u effectief ondergedoken leeft uit vrees om opnieuw te worden gearresteerd en opgesloten door de autoriteiten. Het lijkt immers weinig geloofwaardig dat u uw oude paspoort, waar een stempel instaat van uw tijdelijke registratie op uw 'onderduikadres' in Rostov, zou laten inruilen bij de autoriteiten in Tsjetsjenië. Op die manier zou u namelijk zelf uw onderduikadres kenbaar maken aan de autoriteiten. In dit verband verklaarde u dat uw moeder dit paspoort tegen betaling had verkregen via een 'ver familielid' die werkte bij de dorpsadministratie en dat het risico beperkt was gezien u 'niet federaal gezocht werd' (CGVS, p. 3 7-8). Deze uitleg is niet afdoende. Enerzijds moet worden opgemerkt dat, zelfs indien u op dat moment niet officieel werd opgespoord, uw gedrag nog steeds niet in overeenstemming kan worden gebracht met het risico dat u beweerde te lopen. Indien uw ouders toen werkelijk maandelijks bezoek krijgen van verschillende ordediensten – volgens uw verklaringen Tsjetsjeense en Russische instanties, waaronder mogelijk ook de federale veiligheidsdienst FSB (CGVS, p. 21) – dan lijkt het weinig geloofwaardig dat u dergelijke risico's zou nemen door uw verblijf op uw onderduikadres in Rostov officieel te laten registreren bij de politie en door een nieuw paspoort aan te vragen bij de Tsjetsjeense autoriteiten. Anderzijds moet worden opgemerkt dat u helemaal niet kon vertellen welk familielid uw moeder zou hebben geholpen om een nieuw binnenlands paspoort te verkrijgen. Indien u effectief het risico nam om dergelijk document bij de Tsjetsjeense autoriteiten te bekomen, dan mag echter worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van hoe dit werd geregeld en wie dit zou hebben geregeld. Deze vaststellingen vormen een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Ten vierde moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs van hebt voorgelegd in verband met de beweerde problemen van uw broer en uw neef, terwijl dit nochtans kan worden verwacht. U vertelde dat de problemen van uw familie begonnen toen uw neef, M.D., in mei 2009 werd vermoord door de autoriteiten. Een maand later zou uw broer, I.A., spoorloos zijn verdwenen nadat hij vermoedelijk werd meegenomen door de ordediensten. U vertelde dat de media in Tsjetsjenië over de dood van uw neef hadden bericht (CGVS, p. 13). Wat betreft de verdwijning van uw broer vertelde u dat de autoriteiten nadien het gerucht hadden verspreid dat uw broer zich zou hebben aangesloten bij de rebellen en dat hij ook zou worden opgespoord. U zei dat over deze zaak was bericht op het internet (CGVS, p. 25). Het Commissariaat-generaal meent dat u dus bewijzen zou moeten kunnen voorleggen over de beweerde problemen van uw neef en uw broer, zoals (kopieën van) berichten uit de media of internetartikels. Verder zou u stukken kunnen voorleggen om uw familieband met uw neef en uw broer te bewijzen, zoals (kopieën van) identiteitsdocumenten, attesten van gezinssamenstelling, foto's van jullie samen of gelijk welk ander document dat dergelijke band kan aantonen. Hoewel u in de loop van de asielprocedure (cf. CGVS vragenlijst; CGVS convocatie; CGVS, p. 24, 26) herhaaldelijk werd gewezen op het belang van dergelijke documenten en hoewel u na het gehoor nog bijkomende tijd werd gegund om stukken te verzamelen en voor te leggen, moet worden vastgesteld dat u dit niet hebt gedaan. De vaststelling dat u geen bewijzen van uw asielrelaas voorlegt, terwijl dit wel degelijk kan worden verwacht, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen. Aansluitend wijst het Commissariaat-generaal op het feit dat u geen enkel bewijs aanbrengt dat u in 2009 effectief uit Tsjetsjenië zou zijn gevlucht en dat u zich vervolgens gedurende jaren officieel in Rostov gedomicilieerd zou zijn geweest.

De documenten die u wel voorlegde, meer bepaald de binnenlandse paspoorten van u en uw tante, bevatten enkel identiteitsgegevens en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense

strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 20 januari 2014 aan dat van haar geheel ten onterechte de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) geweigerd wordt.

Zij stelt vast dat de motivering van haar weigeringsbeslissing enkel verwijst naar de motivering van de beslissing die door de commissaris-generaal genomen werd op 20 december 2013 lastens haar neef Im. A. Volgens haar is dit "*niet serieus*" te noemen (zie p. 4).

Zij wijst erop dat, zo zij naar België kwam met haar neef I.A. en hier samen met hem op 7 oktober 2013 asiel aanvraag, zij "*een volwassen vrouw*" is en haar asielrelaas derhalve door de commissaris-generaal "*afzonderlijk gemotiveerd*" diende te worden. Volgens haar is "*de loutere verwijzing*" naar de motivering van de weigeringsbeslissing van haar voormelde neef, onvoldoende.

Zij voert aan dat uit de beslissing van haar neef blijkt dat van hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd om reden van het feit dat haar verklaringen niet in detail overeenkwamen met zijn verklaringen en haar aanvraag geweigerd wordt omdat het relaas van haar neef als ongeloofwaardig werd beoordeeld.

Zij laat gelden dat zij haar land van herkomst verlaten heeft omwille van ernstige problemen die zij en haar familie aldaar heeft ondervonden en er onmogelijk kan terugkeren. Zij wijst erop dat haar neef M.D. op 15 mei 2009 vermoord werd door de veiligheidsdiensten en dat ook een andere neef van haar kort daarna werd opgepakt en mishandeld en na zijn vrijlating spoorloos verdween. Zij vermeldt nog dat een andere neef van haar I. A., zeventien jaar oud, ook werd opgepakt en mishandeld.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift (zie p. 4) dat zij thans in de mogelijkheid is volgende stukken voor te leggen die van "*cruciaal belang*" zijn voor haar dossier: een internetartikel (stuk 3 en 4) waaruit blijkt dat haar neef "*wordt gezocht als terrorist*", een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) in verband met de moord op haar neef, een kopie van het paspoort (stuk 9) van de vader van haar neef M.D., een kopie van de paspoorten (stuk 10) van haar zussen en een kopie van een brief van B.K. (stuk 11).

Zij stelt dat, gelet op deze stukken, haar dossier opnieuw door de commissaris-generaal dient onderzocht te worden.

Verzoekster voert ook aan dat uit internetartikelen blijkt dat in Tsjetsjenië de mensenrechten regelmatig worden geschonden. Zij verwijst dienaangaande naar internetartikelen van Wikipedia, alsook naar een artikel uit de "Gazet van Antwerpen" van 5 juni 2009 waarin vermeld wordt dat Rusland regelmatig veroordeeld wordt door EHRM omdat het weigert mensenrechtenschendingen voldoende te onderzoeken.

Volgens haar is de commissaris-generaal verkeerdelijk tot het besluit gekomen dat zij geen vrees voor vervolging heeft of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade en aldus geen rekening heeft gehouden met de huidige sociale/politieke situatie in Tsjetsjenië. Zij besluit dat, gelet op de situatie in Tsjetsjenië, zij wél een reëel risico loopt op ernstige schade en dat derhalve haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoekster vraagt aan de Raad van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een internetartikel (stuk 3 en 4) waaruit blijkt dat haar neef “*wordt gezocht als terrorist*”, een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) in verband met de moord op haar neef, een kopie van het paspoort (stuk 9) van de vader van haar neef M.D., een kopie van de paspoorten (stuk 10) van haar zussen en een kopie van een brief van B.K. (stuk 11).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad stelt vast dat uit het verhoorverslag van 27 november 2013 van verzoekster op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij in haar land van herkomst samenwoonde (zie p. 3, 4) met haar moeder en haar jongste broer, Is., en zijn gezin.

Zij verklaarde dat (zie p. 5) voormelde Is. mishandeld is geweest “*omdat men naar Im.A. vroeg*”; (zie p. 12; “*Toen hij terugkwam (bedoeld wordt Is.) zei hij dat ze in hoofdzaak over Im.A. vroegen*”). Verzoekster herhaalde (zie p. 5, 12) dat dit de reden was waarom Is. bedreigd werd en voegt er aan toe dat (zie p. 5, 12) daarbij ook over haar bedreigingen werden uitgesproken.

Het blijkt volgens de Raad dat deze Im.A. haar neef is die samen met haar op 7 oktober 2013 in België asiel heeft aangevraagd.

Verzoekster verklaarde ook (zie p. 5) dat haar oudste broer (A.) “*de reis voor haar en Im.A.” vanuit Rostov naar België heeft geregeld en het mogelijk is dat hij ook voor Is. een reis voorbereidde.*

Verzoekster verklaarde nog (zie p. 6) dat zij niet wist wat haar persoonlijk kon overkomen in haar land van herkomst en dat zij enkel wist wat reeds gebeurd was; zij voegde er aan toe dat haar vertrek verband hield met de arrestatie en foltering van haar broer, “*wanneer ze om hem kwamen*”.

Zij vermeldt ook: *“Alles wat er in de familie is gebeurd in het verleden...Mijn ene neef werd gedood. Mijn andere neef is spoorloos. Uit angst durven we niet eens hun namen noemen. Dan de vlucht van Im.A.”* en vermeldt ook (zie p. 7) dat de broer van Im.A. is meegenomen.

Hoewel dit door verzoekster bij haar verhoor niet uitdrukkelijk is verklaard, blijkt uit wat voorafgaat dat de bedreigingen die haar broer Is. en haarzelf troffen, gebeurden omwille van haar neef Im.A..

In het licht van wat voorafgaat is de stelling van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij een volwassen vrouw is en haar asielrelaas derhalve door de commissaris-generaal afzonderlijk gemotiveerd diende te worden, niet verdedigbaar. Haar voorgehouden vrees kadert wel degelijk in de opsporingen die gebeurden rond haar voormelde neef Im.A..

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster is dan ook afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar neef Im.A. en die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005).

De Raad stelt vast dat verzoekster de rechtsgeldigheid van deze zogenaamde volgbeslissing *an sich* niet ter discussie stelt, zodat deze onverkort gehandhaafd blijft.

Volgens de Raad kan *in casu* volstaan om voor de motivering van de beslissing van verzoekster te verwijzen naar de beslissing genomen inzake Im.A., ook voor wat betreft de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken (zie 2.1.2. hiervoor).

2.2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 122 146 van 4 april 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Im.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift van 20 januari 2014 kort zijn asielrelaas.

Hij voert aan dat van hem geheel ten onterechte de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) geweigerd wordt.

Waar de commissaris-generaal hiervoor verwijst naar het gehoor van zijn tante en stelt dat zij nauwelijks op de hoogte is van de omstandigheden van zijn arrestatie, acht verzoeker dit “absurd”; hij legt uit dat hij en zijn tante niet samen woonden op het ogenblik van de arrestatie, dat zij onmogelijk in detail op de hoogte kon zijn van de concrete omstandigheden en dat zij het verhaal van de arrestatie slechts vernam via familieleden een tijdje later. Hij benadrukt dat zijn familie op het moment van de feiten geen GSM had en dat telefonische contacten “sowieso zeer sporadisch” waren gezien ze bang waren om afgeluisterd te worden.

Hij stelt dat, mochten zijn verklaringen en die van zijn tante wel “100% tot in detail kloppen”, dit zou wijzen op een ingestudeerd verhaal.

Verzoeker hekelt het feit dat hij “afgestraft” wordt omwille van de gebrekkige antwoorden van zijn tante. Hij voert aan dat hij een meerderjarig persoon is en dat zijn zaak individueel dient te worden beoordeeld. Verzoeker stelt dat hij thans in de mogelijkheid is volgende stukken voor te leggen die van “cruciaal belang” zijn voor zijn dossier: een internetartikel (stuk 3 en 4) waaruit blijkt dat zijn broer “wordt gezocht als terrorist”, een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) in verband met de moord op zijn neef, een kopie van het paspoort (stuk 9) van de vader van M.D., een kopie van de paspoorten van zijn moeder en tante (stuk 10) en een kopie van een brief van B.K. (stuk 11).

Hij stelt dat, gelet op deze stukken, zijn dossier opnieuw door de commissaris-generaal dient onderzocht te worden.

Verzoeker voert ook aan dat uit internetartikelen blijkt dat in Tsjetsjenië de mensenrechten regelmatig worden geschonden. Hij verwijst dienaangaande naar internetartikelen van Wikipedia, alsook naar een artikel uit de “Gazet van Antwerpen” van 5 juni 2009 waarin vermeld wordt dat Rusland regelmatig veroordeeld wordt door EHRM omdat het weigert mensenrechtenschendingen voldoende te onderzoeken.

Volgens hem is de commissaris-generaal verkeerdelijk tot het besluit gekomen dat hij geen vrees voor vervolging heeft of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade en aldus geen rekening heeft gehouden met de huidige sociale/politieke situatie in Tsjetsjenië. Hij besluit dat, gelet op de situatie

in Tsjetsjenië, hij wél een reëel risico loopt op ernstige schade en dat derhalve hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt aan de Raad van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel (stuk 3 en 4) waaruit blijkt dat zijn broer “wordt gezocht als terrorist”, een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) in verband met de moord op zijn neef, een kopie van het paspoort (stuk 9) van de vader van M.D., een kopie van de paspoorten van zijn moeder en tante (stuk 10) en een kopie van een brief van B.K. (stuk 11).

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn tante aangaande zijn arrestatie op 26 juni 2009 en de daaropvolgende gebeurtenissen, niet geloofwaardig zijn.

Zo bleek verzoekers tante, A.D., nauwelijks op de hoogte te zijn van de omstandigheden van zijn arrestatie.

Zij wist niet met zekerheid waar precies verzoeker werd opgepakt (zie haar verhoorverslag van 27 november 2013, p. 8, 9), hoe zijn vrijlating precies was gebeurd -bijvoorbeeld of de autoriteiten verzoeker naar huis hadden gebracht of dat men hem aan de poort van de gevangenis had achter gelaten (zie haar verhoorverslag, p. 8, 9), noch hoe lang verzoeker nog in Tsjetsjenië was gebleven na zijn vrijlating -“minder dan een week” of “nog dezelfde dag misschien”-.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn tante niet met hem samenwoonde op het ogenblik van de arrestatie, dat zij onmogelijk in detail op de hoogte kan zijn van de concrete omstandigheden, dat zij het relaas van zijn arrestatie slechts vernam via familieleden een tijdje later, dat zijn familie op het moment van de feiten geen GSM had en dat telefonische contacten "sowieso zeer sporadisch" waren gezien ze bang waren om afgeluisterd te worden, antwoordt de Raad dat van verzoekers tante wél degelijk kan worden verwacht dat zij -eventueel na haar vlucht uit haar land- ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheid en nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen het bestaan van de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker en zijn tante tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Verzoekers tante verklaarde verder dat verzoeker waarschijnlijk "enkele uren" was vastgehouden (zie haar verhoorverslag, p. 9), terwijl verzoeker had verteld dat hij in de vroege ochtend was meegenomen en dat hij pas 's avonds, toen het al donker aan het worden was, werd vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 18, 20).

Waar verzoeker tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij een week na de verdwijning van zijn broer werd opgepakt (zie "vragenlijst", nr. 3.5; zie het verhoorverslag, p. 11-14), beweerde zijn tante tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar verhoor bij het Commissariaat-generaal dan weer dat verzoeker pas ongeveer een maand na de verdwijning van I.A. werd opgepakt door de ordediensten (zie "vragenlijst", nr. 3.5; zie haar verhoorverslag, p. 8).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat, mochten zijn verklaringen en die van zijn tante wel "100% tot in detail kloppen", dit zou wijzen op een ingestudeerd verhaal, benadrukt dat hij een meerderjarig persoon is en dat zijn zaak individueel dient te worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Voorts bleken de verklaringen van verzoeker over zijn vlucht vanuit Tsjetsjenië naar zijn onderduikadres in Rostov eveneens incoherent.

Tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoekers tante verklaard dat haar zus, (zijnde de moeder van verzoeker) hem had vergezeld tijdens de reis naar Rostov en dat zij na zes maanden teruggekomen was naar Tsjetsjenië (zie "vragenlijst", nr. 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat verzoekers moeder na ongeveer een maand was teruggekeerd naar Tsjetsjenië. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie zou hebben gekend na zijn vlucht naar Rostov in juni 2009, zijn evenmin aannemelijk.

Zo zijn de verklaringen dienaangaande van verzoeker en van zijn tante tegenstrijdig voor wat betreft de bezoeken die verzoekers ouders kregen van de autoriteiten.

Verzoeker verklaarde dat zijn ouders en andere familieleden zeer regelmatig bezoek kregen van vertegenwoordigers van overheidsinstanties die naar hem op zoek waren, dat deze bezoeken overdag gebeurden en dat er geen sprake was van nachtelijke invallen in zijn ouderlijk huis, zoals dit zou zijn gebeurd tijdens zijn arrestatie op 26 juni 2009 (zie het verhoorverslag, p. 21), terwijl zijn tante beweerde dat de ordediensten zowel bij haar thuis als bij het huis van verzoekers ouders waren gekomen om naar hem te zoeken, dat zij zelf drie nachtelijke invallen in haar woning door gemaskerde mannen heeft meegemaakt en dat verzoekers ouders nog meer nachtelijke invallen in hun woning hadden meegemaakt (zie haar verhoorverslag, p. 11).

De Raad herhaalt dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen.

Verzoeker zelf bleek verder onaannemelijk over het incident op 27 augustus 2013, toen de ordediensten in het huis van zijn tante en zijn oom Is.D. zouden zijn binnen gevallen en zijn oom zou zijn opgepakt. Zo kon hij niet vertellen hoe zijn oom Is.D. is gearresteerd, op welk moment van de dag hij werd gepakt, noch hoe lang hij werd vastgehouden (zie het verhoorverslag, p. 23).

Gezien het belang van deze gebeurtenis -zijn oom zou omwille van hem zijn opgepakt en zou onder dwang verzoekers onderduikadres hebben prijs gegeven- en gezien de oom nadien ook naar hun familie in Rostov trok, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover meer zou weten. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Ook bovenstaande vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad merkt tevens op dat verzoekers gedrag in de periode dat hij ondergedoken zou hebben geleefd in de regio Rostov, moeilijk in overstemming te brengen is met zijn bewering dat hij vreest voor vervolging.

Hij verklaarde dat (zie het verhoorverslag, p. 6) hij zich na zijn vlucht uit Tsjetsjenië, in Rostov heeft gevestigd en zich in het plaatselijke politiebureau aldaar officieel hebben laten registreren. Daarenboven blijkt uit de documenten die verzoeker heeft voorgelegd, dat hij in 2012 een nieuw Russisch binnenlands paspoort heeft verkregen; verzoeker verklaarde dienaangaande dat zijn oude paspoort was vervallen en dat zijn moeder toen een nieuw paspoort voor hem zou hebben aangevraagd bij de bevoegde instantie in Tsjetsjenië (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

Indien verzoeker werkelijk ondergedoken leefde uit vrees om opnieuw te worden gearresteerd en opgesloten door de autoriteiten, is het volgens de Raad echter niet geloofwaardig dat hij zijn oud paspoort, waar een stempel instaat van zijn tijdelijke registratie op zijn "onderduikadres" in Rostov, zou laten inruilen bij de autoriteiten in Tsjetsjenië, en zodoende hen zijn onderduikadres kenbaar te maken.

De uitleg van verzoeker dat zijn moeder dit paspoort tegen betaling had verkregen via een "ver familielid" die bij de dorpsadministratie werkte en dat het risico trouwens ook beperkt was gezien hij niet federaal gezocht werd (zie het verhoorverslag, p. 3, 7, 8), wordt niet aanvaard.

De Raad is inderdaad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijke risico's zou nemen door zijn verblijf op zijn onderduikadres in Rostov officieel te laten registreren bij de politie en tevens een nieuw paspoort aan te vragen bij de Tsjetsjeense autoriteiten, zelfs indien hij op dat moment werd opgespoord, gezien hij beweerde dat zijn ouders toen maandelijks bezoek krijgen van verschillende ordediensten, zijnde de Tsjetsjeense en Russische instanties, waaronder mogelijk ook de federale veiligheidsdienst FSB (zie het verhoorverslag, p. 21).

Bovendien kon verzoeker niet vertellen welk familielid zijn moeder zou hebben geholpen om een nieuw binnenlands paspoort te verkrijgen, hoewel van verzoeker kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn van hoe en via wie dit alles zou zijn geregeld.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen dienstig bewijs heeft voorgelegd in verband met de voorgehouden problemen van zijn broer en zijn neef.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht ook kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeker verklaarde in dit verband dat de media in Tsjetsjenië over de dood van zijn neef hadden bericht (zie het verhoorverslag, p. 13), dat de autoriteiten na de verdwijning van zijn broer het gerucht hadden verspreid dat zijn broer zich zou hebben aangesloten bij de rebellen, dat hij ook zou worden opgespoord en dat over deze zaak was bericht op het internet (zie het verhoorverslag, p. 25).

Omtrent de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, met name de fotokopie van een internetartikel (stuk 3 en 4) -waaruit blijkt dat zijn broer "wordt gezocht als terrorist"- en een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) - in verband met de moord op zijn neef- stelt de Raad vast dat deze niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling naar de taal van de rechtspleging, zodat ze niet in

overweging worden genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker legt ook geen bewijs neer tot staving van zijn verklaringen dat hij in het jaar 2009 uit Tsjetsjenië zou zijn gevlucht en dat hij zich vervolgens gedurende jaren officieel in Rostov gedomicilieerd had gevestigd, hoewel dit nochtans van hem kan worden verwacht.

Het paspoort van de vader van M.D. (stuk 9) en van zijn moeder en tante (stuk 10) -voorgelegd onder de vorm van een fotokopie- zijn eveneens niet vertaald en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De -fotokopie van een- handgeschreven verklaring van B.K. (stuk 11), volgens haar verklaringen een "zeer goede vriendin" van C.D. (verzoekers andere tante, zijnde de zus van A.D.), vertoont een subjectief en gesolliciteerd karakter waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat in Tsjetsjenië de mensenrechten regelmatig worden geschonden en hiervoor verwezen wordt naar internetartikelen van Wikipedia, alsook naar een artikel uit de "Gazet van Antwerpen" van 5 juni 2009 waarin vermeld wordt dat Rusland regelmatig veroordeeld wordt door EHRM omdat het weigert mensenrechtenschendingen voldoende te onderzoeken, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Verzoekers stelling dat uit internetartikelen blijkt dat in Tsjetsjenië de mensenrechten regelmatig worden geschonden en zijn verwijzing naar internetartikelen van Wikipedia, alsook naar een artikel uit de "Gazet van Antwerpen" van 5 juni 2009 waarin vermeld wordt dat Rusland regelmatig veroordeeld wordt door EHRM omdat het weigert mensenrechtenschendingen voldoende te onderzoeken, tonen niet aan dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 48/4, § 2, c) beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.”

2.2.3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE